

Edició especial 50 aniversari

Foto: G. Palou

1960 – 2010

Salutació

Amb l'edició d'aquest número extra de la nostra revista Bellpuig, volem saludar molt cordialment tots els subscriptors, lectors, anunciants i públic en general, agraint la seva constància i col·laboració durant el llarg d'aquests cinquanta anys de vida del Bellpuig.

Era el cinc de gener de l'any 1960 quan un grupet d'artanencs amants de la cultura juntament amb D. Mateu Galmés Galmés, aleshores rector de la Parròquia, posaven en marxa aquest mitjà de comunicació al qual molts li donaven poca vida.

El nom de *Bellpuig* va ser escollit entre d'altres pel pare franciscà Rafel Ginard Bauçà, natural de Sant Joan i aleshores destinat al convent d'Artà. La feina es distribuïa en bones mans i la impremta artanenca *La Actividad*, aleshores de la família Bujosa, va imprimir durant molt de temps el nostre periòdic. Més envant i a causa de l'elevat cost de la impressió a Artà, es va imprimir molts anys a la Politècnica de Ciutat, aleshores propietat de D. Miquel Ferrer, Sagristà. Després el va imprimir el mateix Bellpuig, però al poc temps i durant deu anys s'imprimia a Gràfiques Llevant d'Artà. Era pràctic però molt costós i per això es va passar a imprimir a Informacions Llevant de Manacor (ara Tirrena, S.A.), la qual actualment l'imprimeix, essent més econòmic.

A poc a poc es va anar consolidant i actualment potser sigui una de les revistes de més tirada de Mallorca, tal volta no de les millors en contingut però sí en constància i puntualitat. Des de la seva fundació, Bellpuig va ser mensual i de vegades només sortia cada dos mesos, però mai va fer cap interrupció. Des de l'any 1980 és de tirada quinzenal.

El Bellpuig, com totes les coses que es fan per pura quimera, té temporades importants i d'altres en què hi falta la il·lusió, col·laboració i ganes de fer feina altruista, però sempre la revista Bellpuig ha tingut persones que, amb la seva empena i constància, ha seguit una línia d'informació i cultura a les seves pàgines. És ver que temps enrere era pobre en planes, recordem que va començar amb quatre, després vuit, dotze, catorze i així durant molts anys. Si s'hagués pronosticat que el Bellpuig hauria arribat a fer les noces de plata, o arribar als 40 anys, ens haurien tractat d'il·lusos. Actualment la mitjana de planes escrites quinzenalment és de 52, algunes han estat de 56 i 60 i l'extra del número 500 va ser de 84 planes amb portades en color.

Idò bé. Ja som als 50 anys des d'aquella posada en marxa d'un periòdic mensual que duia per sobrenom «Órgano de la Parroquia de la Transfiguración del Señor», i de fet ho era. Ara no pertany a la nostra parròquia, ja que des de fa un any és autònom, essent una associació sense ànim de lucre anomenada a tots els efectes **Fundació Revista Bellpuig**, encara que el local de la redacció sigui a una sala del Centre Social que pertany a l'església, per deferència del rector, el qual és president honorífic de la fundació i ho seran tots els seus successors.

No és fàcil la perseverança en l'edició d'una revista, i més quinzenal. Actualment es fan 21 números a l'any, ja que no en surt cap al mes d'agost i només un al desembre. Gràcies als molts subscriptors de pagament (uns set-cents entre Artà, la Colònia i alguns de fora), als molts col·laboradors habituals en publicitat i algunes subvencions (Ajuntament i Premsa Forana), la revista surt puntualment cada quinze dies i amb moltes portades en color. Actualment l'economia del Bellpuig no és un impediment, el que realment potser sigui greu per a la seva continuïtat és que som pocs els que hi posam les mans de valent per poder omplir les seves planes.

Bellpuig no està tancat a ningú. Moltes vegades hem demanat ajuda per contribuir a fer la revista més activa amb col·laboracions de gent que ens semblava idònia, però estam convençuts que fa falta compromís. No és excusa dir que no tenen temps, ja que n'hi ha per dedicar a moltes coses quan són recompensades econòmicament, però per no cobrar hi ha poca voluntat, encara que en tenim un grupet de valents que no amaguen el puny i segueixen col·laborant. Gràcies a aquests, el Bellpuig surt puntualment cada quinze dies, més bé o pitjor, però surt.

Espereu que així com hem celebrat les noces de plata i arribat a les d'or, puguem celebrar les dels 75 anys.

LAREDACCIÓ

Fundació
REVISTA BELLPUIG

Revista quinzenal
 Edició especial 50 aniversari
 5 de gener de 2010

Redacció i Administració:
 Rafel Blanes, 10 - Artà.
 Apartat nº 96
 Tel. 971 835 033

E-mail: revistabellpuig@telefonica.net

Dipòsit legal: PM 57-1969
Imp.: Tirrena S.A. (Manacor)
 c/ Pintor Gris, 2 tel. 971 555 212

Redacció:
 Antoni Amorós, Guillem Bisquerra, Rafel Carrió, Antoni Esteve, Lluís Gili, Pere J. Lluïl, Rafel Pérez.

Molts anys, estimat Bellpuig !!!

Fa 10 anys, quan la revista BELLPUIG complia els 40, vaig redactar un breu escrit que es titulava «Bellpuig, broll de sentiments». Aleshores havien transcorregut tan sols 9 anys de la meua partida d'Artà i els records i les emocions, que al llarg de 12 anys hi havia viscut, restaven encara molt tendres.

D'aleshores ençà, una dècada s'ha afegit a la meua vida i els records queden ja llunyans. Em resulta costós identificar noms que apareixen a la revista amb cares que altre temps eren ben conegudes. Tanmateix, és un vertader goig per a mi rebre puntualment el Bellpuig, sense fallar mai, i constatar com s'ha anat consolidant, com ha aconseguit gruix de maduresa, fidelitat als principis de sempre, renovació en els seus artífexs, obertura a tots els parers, constituint-se notari fidel de la realitat i eina imprescindible per als futurs escorcolladors de la història del poble. Tot plegat em porta enrere en el temps recordant aquells anys (1978-1990) en què a la tasca de rector s'hi sumava la de director de la revista. Temps aquells potser els més complicats respecte a la seva supervivència. Temps de dificultats a l'hora de treure-la puntualment al carrer. Temps de lluites per a una necessària independència. Temps de penúries econòmiques. Temps de cremar-se les celles, bàsicament tres

persones, per tal que aquella criatura, aleshores petita i magre, no deixàs de respirar. Temps d'escriure, redactar i treure col·laboradors de davall les pedres. Temps d'incerteses respecte a un futur que es presentava molt negre. Som conscient que l'esforç d'aquell moment ha valgut la pena, ja que mantenir viva la criatura, malgrat fos a la UVI, l'ha menada a una total recuperació assolint la salut i el vigor que potser mai havia tingut. Tants sentiments reverdeixen en mi cada vegada que reb a ca meua i llegesc amb gust la revista Bellpuig.

Voldria que aquests 50 anys suposassin per a tots els qui hi han contribuït una satisfacció profunda del deure complit. L'esforç per a col·locar-se davant un full o una pantalla en blanc de l'ordinador i començar a redactar i a contar el que ha passat, el que es pensa, el que es sent o denunciar el que es pot millorar, pens que no té preu i les futures generacions seran sempre deutores de tal esforç. Cada redactor hi ha deixat esqueixos de la seva pròpia vida en la tasca d'escriure, de comunicar, de deixar constància de la realitat artanenca. Sense oblidar el treball que suposa la composició, la distribució i les tasques administratives. Persones amb noms i llinatges que han estimat sempre i segueixen estimant la revista, que no mesuren ni el temps ni l'esforç a l'hora de fer-la rodar,

quedaran per sempre impreses en els plecs de la memòria dels artanencs amants de la cultura i en concret del Bellpuig. Per a tots ells el meu sincer reconeixement. Extensiu, per suposat, als qui infantaren i criaren en els seus primers

anys la revista; Mn. Mateu Galmés i Mn. Joan Servera, ambdós ja en les bones mans del Pare.

I desitjaria també que aquests 50 anys fossin un merescut homenatge a tots els artanencs d'aquí i de fora que, àvidament, han esperat amb deler i han llegit amb fruïció el seu contingut, sintonitzant uns i altres amb la realitat d'un poble bulliciós que viu identificat plenament amb les seves festes. Els lectors són els qui fan la revista, els qui li donen suport, els qui la mantenen. Ells sempre han estat fidels. No han fallat mai. Per a ells, doncs, l'homenatge i l'agraïment.

Amb tot el cor m'unesc a la vostra festa del cinquanta aniversari. Festa de la maduresa, la fidelitat i la consolidació. Bellpuig ha esdevingut criatura gran, sana, forta, decidida i valenta. Ha tingut bons forjadors. Ha sentit l'estimació de la seva gent. Potser és hora d'entrellucar nous horitzons, noves metes. La constant renovació la farà encara més gran. I la capacitat de renovar-se és garantia de perpetuar-se en el temps.

Molts anys, enhorabona i seguiu fent camí vers noves fites des de la convicció del treball ben fet.

Rafel Umbert Sureda

Bona feina

Són molt pocs els pobles del tamany d'Artà que tinguin una revista amb tantes planes i tan ben implantada. Bellpuig es pot trobar a tots els bars i tots els bancs. Descomptant les subscripcions institucionals i de cortesia, té un número de subscriptors particulars al poble tan gran que es pot dir que és a cada casa. Les notícies que surten a Bellpuig són comentades pel carrer, i tothom que es vol informar del que passa acudeix a la revista. Tothom que vol fer pública una opinió o una queixa o que li interessa que sigui pública una activitat que fa, ho té ben clar: ho ha de publicar a Bellpuig. Determinats tipus de negocis saben bé que si no tenen publicitat damunt Bellpuig, els clients no els telefonaran a ells sinó a qui sí la tenguí... En una paraula: en aquests 50 anys Bellpuig s'ha convertit en la tribuna pública real i efectiva del poble d'Artà.

I això no ha estat així per casualitat. Es deu a una sèrie de raons de les que m'agradaria comentar-ne tres que veig molt clares. En primer lloc a la constància en el servei a la revista de moltes persones durant aquest mig segle. A la gent li costa entregar-se a lo públic, a lo que és de tots. La meua experiència m'ha mostrat com la majoria de persones, quan fa un temps que fan un servei desinteressat, comencen a remugar. La frase més comú és: «sempre som els mateixos». És clar que sempre som els mateixos! la democràcia és una formalitat necessària perquè el poble pugui controlar i limitar el poder dels que

duen endavant les coses. Però tot el que funciona, ho fa per aristocràcia. El poble no fa res, les coses les fan persones que s'hi posen al davant perquè es senten cridats a fer-ho. Algú ho ha de fer i els que senten que són ells els que ho han de fer son pocs i sempre els mateixos.

Bellpuig ha viscut 50 anys perquè en cada època hi ha hagut un grup de persones, molt poques, un, dos, o tres, que s'ho han sentit com a seu i han lluitat per dur-ho endavant. Des d'aquestes línies vull demanar al poble gratitud cap a aquestes persones que ho han fet possible. I m'agradaria també recriminar l'actitud d'aquells mediocres envejosos que no s'atreveixen a posar-se enmig i dur endavant coses, però sí que, per justificar la seva comoditat, necessiten criticar i desqualificar els que sí que s'han posat al capdavant.

Un altre element que ha permès que la revista hagi arribat on és, ha estat el fugir de la polèmica fàcil. Conec persones que troben avorrida la revista, que hi voldrien més espectacle. Però el to seriós, respectuós, serè, conciliador, inclúsiu de tothom... ha estat un element clau perquè Bellpuig no hagi estat flor d'un dia i hagi arribat a aquestes noces d'or. Un poble és un lloc on tots ens coneixem i hem de conviure. La revista d'un poble, per tenir durada, s'ha de mantenir amb una actitud de voler conviure i «estar bé» amb tothom.

I el darrer element que m'agradaria destacar és la independència. Bellpuig mai ha estat al servei d'un partit o un altre, sempre s'ha volgut mantenir per damunt de la disputa partidista. És cert que a finals dels anys 70 i els 80 va participar d'un entusiasme i il·lusió del poble que capitalitzaven els Independents en l'àmbit polític, i en aquesta participació d'un estat col·lectiu alguns hi han volgut veure partidisme. Però mai ha estat així.

Bellpuig ha pogut perdurar gràcies a que ha estat la revista del poble i no de cap partit, un vertader servei públic. Avui en dia ens hem acostumat a dir pública a una cosa propietat de les institucions polítiques. I desgraciadament pertànyer a les institucions massa vegades vol dir estar en poder dels partits. Bellpuig mai ha estat municipal ni depenent totalment de les subvencions municipals. I això ha estat fonamental per a la seva independència i per tant per a la seva supervivència tants d'anys i la seva gran implantació. Que el finançament sigui per la publicitat i la venda, i que la titularitat hagi estat de la Parròquia són dos elements que han estat molt importants. Esperem que la nova titularitat, la Fundació Revista Bellpuig, a la llarga, sigui útil per sostenir aquest tret d'independència. Res fa pensar el contrari.

Quan cada quinzena envii un email amb l'escrit de la Parròquia, solempnar com a comiat una salutació: «Bona feina». M'agradaria acabar aquest article amb aquestes dues paraules. Amb un sentit de passat: enhorabona per 50 anys de bona feina feta. I amb un sentit de futur: ànims als redactors-patrons per seguir fent bona feina.

Antoni Amorós

Els reptes del Bellpuig

En celebrar els 50 anys de la revista Bellpuig, un no sap si valorar més l'encert d'una iniciativa, la constància dels continuadors, o l'aportació positiva que la revista ha fet a la vida del poble d'Artà.

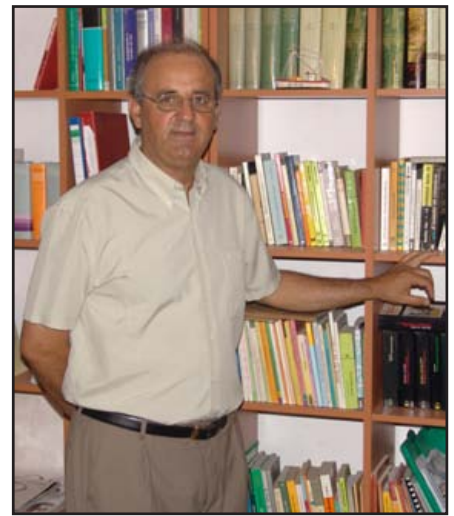
Hi ha encara més aspectes que em criden l'atenció: que està feta amb mitjans modestos, i ofereix una qualitat remarcable. Que l'ànim de lucre ha estat sempre absent dels qui hi han treballat. El to dels seus escrits és respectuós. És el mirall d'una bona part de la vida cultural i social d'Artà. La dimensió religiosa sempre hi ha estat present. I està escrita en la nostra llengua, cosa que a més de ser lloable, continua essent imprescindible. Tot això val la pena destacar-ho.

10 anys després de deixar de ser rector de les parròquies d'Artà i de la Colònia de Sant Pere, el Bellpuig m'ha permès continuar vinculat a la vida del poble i, sobretot, a les persones i les situacions. Ho vull agrair.

I els reptes. L'aportació d'un mitjà de comunicació local a la bona salut d'un

poble és un resultat que no està assegurat per endavant. És el fruit madur d'una manera de fer les coses amb encert i sense retallar les múltiples dimensions de la realitat en la qual està present. Un mitjà de comunicació, al meu veure, no es pot limitar a reproduir el que ja existeix. Tampoc es justifica per la sola defensa d'interessos. Ha de col·laborar, també, a crear situacions saludables per a la convivència. Ha d'estar sempre al servei d'una cultura viva i creativa. I això, en el temps que correm, és més urgent que mai.

El meu desig és que, a la nostra revista –i en els mitjans de comunicació– hi continuï present el testimoniatge de la dimensió religiosa. Hi ha una greu afonia cristiana en la nostra societat. Manquen testimonis fets d'una manera positiva i humil. Persones que parlen de la fe, amb històries santes o profanes, però contant que la fe està plena de sentit. I que és capaç de donar raons per viure, de donar camins de felicitat, i que socialment és

beneficiosa. Persones que parlen del Déu cristià en un llenguatge propi dels mitjans de comunicació.

Coratge per descobrir els nous reptes que tenim al davant i molts anys de vida al Bellpuig i a tots els qui el feis, als lectors i a tots els qui ens hi sentim vinculats.

Francesc Munar Servera, prevere

Els meus lligams amb Bellpuig

El 6 de gener de l'any 1960, dia de l'aparició de BELLPUIG, no em trobava present a Artà, per tant no hi vaig tenir res a veure amb la seva sortida al carrer, ni en la seva nominació, ni en la seva presentació pública, però de tot d'una em vaig fer subscriptor. Aleshores residia a Binissalem i allà hi vaig rebre els primers números.

Tres mesos més tard, en el mes d'abril vaig arribar al poble de s'Arracó on m'hi havia traslladat en el mes anterior. Sempre em produïa un gustet, en anar a cercar la correspondència, trobar-hi la revista del meu poble. El 1961, vaig començar a ser col·laborador, amb l'edició del primer article de caire històric, estampat a les planes de la revista el 5 de setembre de l'any 1961. Encapçalava una menuda col·lecció titulada *Figuras sacerdotales artanenses*: don Jaime Morey y Blanquer. Així continuaren les publicacions de caire històric que, entre totes, n'hi ha un munt.

L'estada a Artà com a vicari 1966-1985 propicià una relació intensa i perllongada amb BELLPUIG. En arribar a Artà a finals de setembre de 1966, la revista BELLPUIG es trobava aturada. El número de començament

de mes no havia vist la llum, però tot es resolgué. A la coberta de la primera sortida de la revista es col·locà la data vertaderament atrassada -8 setembre 1966- i a les seves planes es publicaren les notes socials del setembre i d'octubre. A la pròxima tirada s'uniren els mesos d'octubre i novembre. L'edició de desembre que sortí ja passades les festes de Nadal es va notar clarament: *Estratagemas editoriales nos obligan a siluetar fuera de fecha un mes decembrino en el que por encima de todo, hubo la nota del Referéndum que movilizó al pueblo entero y ahora el ambiente de Navidad*. El mes de gener de 1967 sortirà una volta passada la festa de Sant Antoni Abat. Les col·laboracions personals s'intensificaren.

Amb l'ajut sempre necessari del traspassat Rafel Amorós, àlies Cinto, la publicació seguí el seu itinerari fins a arribar a ser un intens col·laborador i de qualque manera director. Basta mirar les planes de la revista artanenca i es veu, a més de la publicació de moltes notes dels esdeveniments diaris, la quantitat d'articles i aportacions: antics metges, batles, músics, glosadors i altres personatges

de la vila; les creus, les campanes i el cementiri del poble; les barriades, el tren, els topònims, les notes històriques i l'ermita artanenca; les festes de Sant Antoni Abat i de Sant Salvador; els hospitals, els llinatges i les possessions, els missioners artanencs, el Museu Regional, i fins i tot la mateixa història de BELLPUIG.

En deixar al poble, el 1885, i passant a Algaida i després a la Sang, les col·laboracions minvaren, però mai del tot. La dedicació a la sortida sistemàtica de la història pura i dura d'Artà me va apartar de la meua assídua presència a la cita de la revista. Retornat a la vila, el meu gust hagués estat treure a rotlo articles sobre la nostra toponímia i genealogia o semblantment sobre aspectes de folklore, estudis que molts de pics no poden entrar dins les grans publicacions.

Una recordança calenta als qui ja no hi són i una felicitació coral als qui han estat constants en la publicació de la revista, especialment a Guillem Bisqueria, que s'ha fet mereixedor de la gratitud del poble d'Artà per la seva constància i dedicació.

Antoni Gili Ferrer

Bellpuig, veu del poble

Amb molt de gust he acceptat la invitació que m'ha fet la revista BELLPUIG d'escriure alguna cosa amb motiu del cinquanta aniversari del seu naixement, recordant tots els anys que vaig ser col·laborador d'aquesta estimada publicació.

Cinquanta anys, segons com se miri són pocs; però tot depèn de l'òptica o del caire des del qual se fa la valoració d'aquesta xifra. Per exemple, no se considera igual el número 50 quan es tracta de l'aniversari d'una persona que compleix aquests anys (la qual encara es tinguda per «jove») que el número 50 quan fa referència a una parella que porta cinquanta anys de casats; aleshores aquest aniversari mereix la valoració de noces d'or per part de la societat.

Per a mi, els cinquanta anys de la publicació quinzenal d'una revista de poble, són molt més que deu lustres d'existència; són **unes autèntiques noces d'or** de relació entre l'equip redactor i de col·laboradors amb els seus lectors. En aquest cas la relació no només ha sobreviscut, sinó que ha mantingut la fidelitat i l'estima per ambdues parts, encara que a certs moments això suposàs superar problemes, informar puntualment, mantenir una línia, aguantar qualche investida.

Aquella revisteta humil que va néixer com a òrgan informatiu de la Parròquia, amb el pas dels anys, i sense deixar l'esperit fundacional, s'ha anat convertint en una publicació de qualitat en la qual s'informa als lectors de la vida, notícies i esdeveniments de tot tipus (cultural, social, polític, esportiu, religiós) del poble.

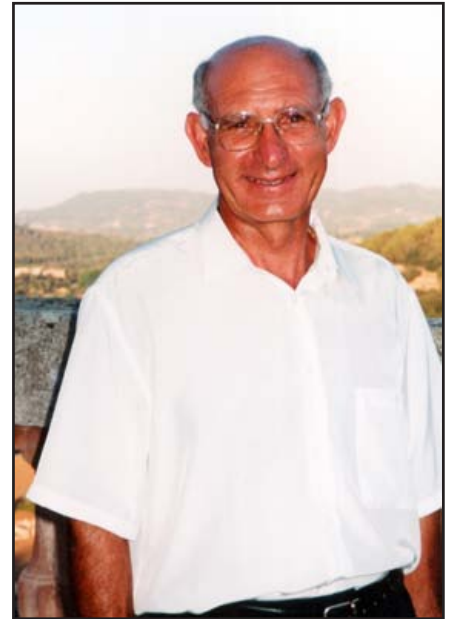
BELLPUIG sempre ha estat **una revista oberta** a suggeriments, crítiques constructives, articles d'opinió d'ideologia diversa, cartes al director a través de les quals els ciutadans han pogut

presentar queixes, manifestar agraïments, proposar millores per el poble. Es pot afirmar que **ha estat la veu del poble**.

BELLPUIG, des del meu punt de vista, ha aconseguit allò que deim «**fer poble**», defensant sempre la nostra idiosincràsia, tradició, llengua, cultura, festes i el que jo anomen «**l'esperit artanenc**» d'implicar-se en aquelles coses que són considerades com a constitutives del poble com puguin ser les festes de Sant Antoni o Sant Salvador, el carnaval, etc. Tot això des del respecte i la llibertat d'expressió.

Un altre aspecte de la revista que cal valorar és el de l'esforç, la tenacitat, la constància dels qui fan possible que BELLPUIG arribi puntualment als lectors cada quinze dies. Tots sabem que avui en dia tot allò que significa compromís, responsabilitat, sacrifici, altruisme, és poc cotitzat a la borsa de valors del nostre món. Doncs bé, la sortida quinzenal de la publicació seria del tot impossible si no hi hagués un grup de persones que posseeixen aquests valors i els posen al servei del poble.

Per ésser objectius, s'ha de recalcar també la **bona acollida que té**

BELLPUIG entre els artanencs i coloniers; són els nombrosos lectors els qui, per una part, fan possible la subsistència econòmica de la revista (sobretot a través de la publicitat) i per l'altra, mantenen la il·lusió i les ganes de fer feina entre l'equip de persones que la redacten i editen.

Aquests són, entre altres, els principals factors que han fet possible que BELLPUIG pogués celebrar les seves noces d'or. He vist néixer unes quantes revistes a pobles diferents i la veritat és que han mort molt joves, no han pogut mantenir la continuïtat, han faltat braços, col·laboradors, lectors...

Vull felicitar la revista BELLPUIG i desitjar-li llarga vida. No sé si entre la generació actual o la que vindrà hi haurà persones disposades a recollir aquesta torxa de la comunicació local; en qualsevol cas a mi m'agradaria que la nostra publicació pogués complir els cent anys, encara que jo ho hagi de celebrar des de l'altra vorera.

Andreu Genovart Orell

Apunt anecdòtic

Aquesta col·laboració pretén esser un públic reconeixement a tots aquells que a través de la seva entrega altruista i anònima feren possible que el «Bellpuig», sigui avui, cinquanta anys després, una ferma realitat. En aquest «apunt anecdòtic», hem volgut reflectir en Rafel Amorós Artigues «Cinto», aquest esperit després i encomiable, com podríem haver-ho fet en les persones de Cristòfol Lliteras Femenias, Sebastià Riera Tous, Bartomeu Alzina Gili i Jaume Flaquer Salas, que, en els moments crucials de la fundació, no dubtaren en aportar tot el seu entusiasme i generosa dedicació.

En el transcurs dels primers anys de la revista, en Rafel Amorós, el popular Rafel «Cinto» que exercia com una espècie d'administrador-coordinador de la publicació, aprofità l'ocasió

d'haver de desplaçar-se a Palma per assumptes personals per visitar Mn. Llorenç Lliteras Lliteras, aleshores ecònom de la parròquia de Sant Nicolau, amb l'objecte de demanar-li l'article literari amb el qual col·laborava cada mes i que en aquesta ocasió, tardava en enviar.

Es personà a la sagristia de la citada església i preguntà a l'escolà major per l'ecònom, el qual el remeté al seu confessorari. Rafel, sense perdre calada, es va dirigir al lloc indicat i es col·locà a la cua dels fidels que esperaven posar la seva ànima en la pau de Déu. Quan arribà el seu torn, en Rafel s'acostà al confessorari i mentre s'agenollava, don Llorenç s'avançà preguntant-li: «Germà, de què vos acusau?». En Rafel, rabent, li contestà: «Jo no m'acus de res. El que vénc és a acusar-lo a vostè, que acabam el mes i encara no ha enviat s'article». Mn. Lliteras, que dins la penombra regnant no l'havia

reconegut, tot sorprès, li digué: «Ai Rafelet, no canviaràs mai. *Genio y figura hasta la sepultura*. Tens tota la raó, ves-te'n tranquil, que demà vespre el tindràs sense falta». «Ara veure'm», replicà en Rafel. «Que si no és així, passat demà hauré de tornar a venir a confessar-me sense tenir pecats».

Jaume Casellas Flaquer

El goig d'un aniversari

Corrien els anys seixanta, enrere quedava una Santa Missió i uns canvis substancials dins el nostre poble. Eren uns anys que l'església encara tenia un poder desmesurat i, per tant, un canvi de rector no suposava tenir una actitud indiferent als esdeveniments que es produïen.

Joan Servera Riera venia a ocupar la rectoria que deixava Mateu Galmés Galmés. Però el fet no era tan simple com es pogués pensar. El nou rector venia d'un lloc tranquil i dominable i, de cop i volta, es trobava ficat dins una problemàtica insospitable: residència de la Colònia, obres urgents al santuari de Sant Salvador, col·legi, «testigos de Jehovà».... I a sobre, números vermells a la revista parroquial Bellpuig.

La manca d'entusiasme per part de la direcció del Bellpuig era evident, cosa que s'estenia pel seu voltant.

Amb aquestes mogudes, fou quan vaig començar a col·laborar en la publicació, aleshores portaveu de la parròquia. Era l'any 1968, quan tenia 22 anys. La tasca no es centrava sols en la part literària, provocada pels pocs treballs històrics i d'especial interès que es publicaven, sinó en la seva administració ja que, malgrat els

esforços del responsable de la part econòmica, Rafel Amorós (l'estimat Rafel Cinto), que tants bons records ens va deixar, com a exemple d'extremada activitat, el Bellpuig passava per una etapa difícil i tot pareixia entrar dins un final imminent. Per mirar de trobar una solució, alguns diumenges vaig acompanyar, amb la Lambretta, l'amo Rafel Cinto a visitar algun artanenc de fora a fi d'exposar-los el problema del Bellpuig.

En aquells moments es publicaven una col·lecció d'articles de Mossèn Andreu Casellas (capellà Garamèu), que signava amb el pseudònim de Pep de sa Clota.

Els temes esmentats eren la base que manifestava l'editorial. Jo posava el meu gra d'arena quasi sempre compartit amb el bon amic Joan Escanelles. Arribà un punt que quasi fèiem el Bellpuig ell i jo sols. Els treballs en conjunt els signavem com a Captaires.

El gener de l'any 1969 es va acordar la inclusió del butlletí del Club Llevant a les pàgines del Bellpuig.

L'administrador Rafel Amorós va morir i continuà la seva feina d'organització n'Aurelio Conesa, que també hi posà una gran entrega.

Aquesta potser hagi estat l'etapa més grisa de la història del Bellpuig, que si es pot atribuir algun qualificatiu fou el d'aguantar totes aquelles ventades que ens venien en contra. Jo pens que fou un període semblant a una carrera, feta amb un itinerari a cop de pedal, lluitant amb transparència i servint com a trampolí per fer realitat un Bellpuig quinzenal i fora d'angoixes econòmiques.

La meua primera integració al Bellpuig va tenir una durada de set anys, del 1968 al 1975. En aquest termini, per raons professionals vaig estar un grapat d'anys fora d'Artà i el 2003 tornava entrar a col·laborar al Bellpuig, fent una secció titulada «Des del meu

recer», que pretén compartir inquietuds i experiències.

Possiblement ho haguéssim pogut fer millor, però és a força de caure que un aprèn a caminar. I hem après tantes coses mitjançant la nostra entranyable revista Bellpuig que, malgrat alguns dies emboirats, el camí que hem fet junts és un estímul per estimar encara més el poble d'Artà.

No és estrany que senti una passió especial per la nostra revista local. Són dues etapes que sumen uns quinze anys de forta vinculació. Déu mos do maina!

Cristòfol Carrió i Sanxo (Balín)

La vida en pàgines

De la meua edat, algú recorda, evidentment, *Cuatro páginas de la vida*, producte de la 20th Century Fox, aplec de 5 històries, 5 directors, un excel·lent repart i el Nobel de Literatura John Steinbeck enfilant el discurs narratiu. Charles Laughton era protagonista d'una, i em record també de Richard Widmark (n'Arrencat en deien ací), de Jean Peters, d'Anne Baxter i d'una Marilyn Monroe secundària i incipient, atractiva, ja, no ho dubtem, ans que el rebrot i perdurar del mite fos hagut. A massa temps de les projeccions, fetes i repetides al vell teatre de la glòria en fum, irrecuperable (aquella delícia avui morta, a saber, el Principal), ho he pogut rescatar de l'oblit, misteris obscurs de la memòria. El miracle és vingut per llei d'associació, arran que el nostre BELLPUIG fes el cinquantenari, que ja hi som.

El 1960 minyó, la nit dels Reis badoca i màgica duia per a la vila, com a il·lusió de cultura, un present extraordinari, inserit en la meua història, breu i poruga, de 16 anys i mig. Eren quatre pàgines de la vida, quatre precisament, amb determinació i exactitud numèrica. A 30 anys incomplets d'extingir-se el LLEVANT, 1931, sortia com a hereu de l'esperança el BELLPUIG. Quatre pàgines massisses i substancioses de la vida artanenca rajaven fluides i decidides, al cel obert de molta ventura

en perspectiva. Naixia com a instrument eclesial i, tanmateix, amb col·laboració laica, no d'estrictes feligresos, sinó gent de prohomenia, moguda per causa de la vila i a l'empara, val a dir que oportuna, de la Parròquia, en temps duríssims de mordasses, dos dits justs, a penes, de l'immediat conflicte sangonós, resulta letal d'estupidesa, unit a la tremenda, inestroncada i ominosa dictadura. Tot i així, l'horabaixa aquell de joguines als ulls i del'espera en somnis mostrava a l'ansiós públic artanenc quatre pàgines belles de la vida.

Quin mot quasi oportú, 'belles', referit al cas! Això és qualificatiu singular, gairebé merescut, tot i referenciar una eina informativa, transmissora bàsicament de la veritat com a dret col·lectiu o patrimoni ciutadà. No, la bellesa que dic era llum grata de bonhomia, erudició i literatura poètica, puix que la veritat, com a *alétheia* o desoblit de l'ocult, jeia en custòdia, la censura prèvia com a garantia. En foren pioners un grup entusiàstic, sincer en actitud, afanyós de transparència, marcat d'agradesia, autèntic en esforç i a bastament qualificat en escriptura. De tan eximis col·laboradors, l'impuls dels quals dona sentit a la pervivència del BELLPUIG, Déu (o el succedani que ho expliqui prou) s'ha enduit quasi del tot les ànimes: Rafel Amorós 'Cinto', Joan Ginard 'Butler', Mateu Galmés,

de 'Santiago', el de «Voces autorizadas», dic en Jaume Casellas i alhora 'Garamèu' i 'Vela', que en sia llarga i útil la convivència en el poble que estima

A il·lusió d'inici, tenacitat de conseqüència. Sovint amb esperança, sovint amb justa i rònega fe, hi ha cinc decennis caminats. Permeteu un excurs amb connotació afectiva. L'amo de Son Not el '36, que moria de foc injust aquell agost, el meu padrí Joan Escanelles Moll, protomàrtir, m'assegur a dir, nostre i de la II República, tenia a casa lectures selectes. Vaig llegir-ne, d'infant, «La tortuga i la llebre», faula d'Isop que desplega el benefici de l'esforç continuat. La tortuga lenta i laboriosa ha guanyat en cursa la llebre veloç i negligent. Amb realitat més que no fantasia, màxima perfecció tècnica, milloria gràfica, menys erudició i literatura, predomini d'informació, suficiència d'economia, periodicitat en quinzenes, paginació de seixanta en seixanta..., la semença fruita i motiva, l'acció en seguirà.

Joan Escanelles, 'JOELL'

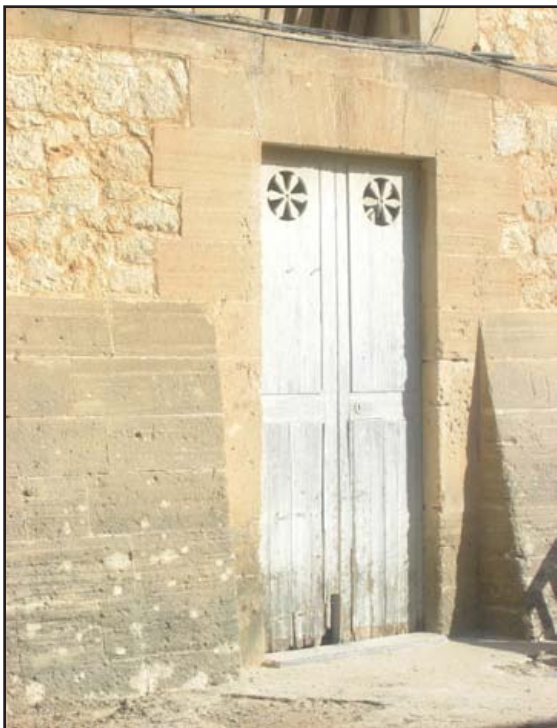

ecònom; Jordi Vicens 'en Jordi', Rafel Ginard Bauçà 'el pare Ginard'; Gabriel Fuster 's'Asdoro', Llorenç Lliteras 'Nonga' i Bartomeu Esteva 'de Son Pastor'. Ha prorrogat en vida el cos únic

Bellpuig 50 anys

Molt de temps ha passat des del dissabte de Reis en què un grupet d'artanencs tragueren a la llum, mitjançant la impremta de Can Gananci, aquelles quatre planes farcides de lletres dins dos fulls de paper, encapçalats per un nom: BELLPUIG. Molt de temps i molts fets des d'aquell 5 de gener de 1960. Potser les absències (tantes!), ens donin una idea més certa de la distància i llunyania d'aquell fet.

Em vénen al pensament aquelles persones, aquells personatges que encetaren la curolla del seu fundador, Don Mateu («...un terbolí d'activitats») com així el definia un dels altres capdavaners, el Pare Ginard Bauçà, el Folklorista de Mallorca, el Poeta d'Artà, que iniciava les seves col·laboracions, plenes de sensibilitat i amor envers del nostre entorn, clarament reflectides als seus «Croquis Artanencs» i «Del l'Agre de la Terra». I l'administrador, l'amo en Rafel Cinto; i els inicials redactors: en Jaume Caselles... i en Joan Butler... i en Jordi Vicens... col·laboradors,

Mossèn Gili, Jordi Cabrer, Josep Sureda Blanes, Nicolau Pons, D. Llorenç Lliteres, i totes aquelles altres que des de l'anonimat, o del meu involuntari oblit, i d'una manera o altra aportaren, als sempre difícils inicis, la llacor que ha permès la pervivència. Tracto d'imaginar les sensacions i els sentiments de tots ells, després de vèncer tota mena d'entrebancs, conflictes, i fins i tot, potser, incomprendiments, quan a la fi, gaudiren el fet de veure i tocar amb les mans el primer Bellpuig, fruit d'una nova i il·lusionant tasca.

Tracto d'endevinar el que sentirien avui, al cinquantè aniversari, tots els que ja no hi són. I em fa pell de gallina. Per ells, amb especial, el meu reconeixement i gratitud.

En els seus 50 anys, no es tracta només de mesurar l'espai-temps entre el naixement de BELLPUIG fins l'avui. És sobretot el reviu, assaborir i calibrar tot un cúmul de petites i grans històries, vivències, alegries i tristors, penúries i abundàncies, que en el seu conjunt conformen els fets que constitueixen un procés constant, una persistent transformació en el temps, en definitiva, una vida, la vida del poble impresa i impregnada a les planes de Bellpuig.

Aquesta és la veritable i particular distància que, en el nostre cas, ens separa des d'un punt, gener del 60 a l'altre: avui. I BELLPUIG ens permet gaudir la possibilitat de recórrer aquesta distància, aquest espai, mitjançant un joíós passeig per les seves planes, groguenques pel pas del temps, i contemplar els seus continguts i aturar-se a qualsevol indret, a qualsevol

plana, i beure. Retrobar-nos amb uns fets, quasi íntims, que havien quedat al record (si no a l'oblit) o que fins i tot desconèixiem. Observar, comprovar, mesurar i rebutjar opinions que en altre temps i evidentment des de perspectives diferents, havíem establert com a dogmes; assaborir i valorar uns continguts; entendre el perquè del que no acceptàvem i a l'inrevés.

I aquestes possibilitats, aquests fets, aquests retrobaments i fins i tot aquesta barreja de confirmacions i contradiccions que esdevenen del repàs de les seves planes, refermen i multipliquen els mèrits literaris, històrics, costumistes i, per què no, sentimentals, que sense cap mena de dubte enllesteixen la nostra revista, donant-li aquest atractiu indescriptible, aquest mèrit, de ser estimada i altament valorada per tots, sense exclusions. Al meu parer, és aquest el millor guardó pel seu aniversari. Enhorabona BELLPUIG, enhorabona Artà, i per molts d'anys.

Miquel Morey

Per molts d'anys!

*(...) Tota la meua vida es lliga a tu
com en la nit les flames a la fosca.*

B. Rosselló Pòrcel

Tot i que aquell dia 5 de gener de 1960, data en què sortí al carrer el primer exemplar del nostre BELLPUIG, jo només tenia vuit anys, record perfectament l'expressió de satisfacció del meu pare quan mostrà aquell doble full bilingüe i en blanc i negre a ma mare tot dient-li: «Mira: és el Bellpuig, la nova revista». Potser jo no n'hauria fet més cas si no fos perquè el pare afegí: «I, per cert, hi surt un magnífic escrit del Pare Ginard». Aquell Nadal jo havia cantat la Sibil·la en el convent dels franciscans d'Artà, cant que, amb tot rigor, disciplina i paciència m'havia ensenyat, al llarg de dies i mesos, el mateix fra Rafel Ginard que ara esmentava el meu pare. Així que no em vaig poder estar de llegir, amb tota la insuficiència lingüística que aleshores patia qui, ninet com jo, només coneixia el català de Mallorca de les «Rondaies Mallorquines» de Mossèn Alcover o d'alguns esparsos poemes

publicats a «El Heraldo de Cristo», no em vaig poder estar, com deia, de llegir aquell, per a mi, primer dels Croquis Artanencs, que el meu mestre de música també encapçalava amb el topònim de BELLPUIG. Pot ser que fóra aquella la primera vegada en ma curta vida que descobria que era possible crear bellesa amb la paraula, alhora que també descobria que el meu exigent i estricte pedagog saünyava, en el seu escrit, exquisidesa i sensibilitat. Qui sap si també fou en aquell moment que vaig endevinar allò que podia ser la Poesia, més que no pas en els versos arcaics, ancestrals i apocalíptics del cant profètic sibil·lí. Des d'aleshores, sempre vaig resseguir i llegir la nostra revista, de la qual m'atreien sobretot els escrits del meu mestre, a més dels «Ecos Artanencs» (on es donava compte fefaent de natalicis, noces, obituaris i dades demogràfiques), i del Racó de Poeta en què (i encara ara) ens era brufat un

tast literari de la lírica del nostre poble, i en el qual he tingut l'honor i la satisfacció de col·laborar o de participar adesiara.

Per molts d'anys, tant en aquells en què jo cursava el batxillerat en el col·legi Beat Ramon Llull d'Inca, com en els meus anys d'universitari a Barcelona, o bé en les meves estades laborals com a metge a Palma, a Londres i fins i tot a Mèxic, la revista BELLPUIG ha significat per a mi aquell cordó umbilical que m'ha unit de forma permanent a l'actualitat, a la història i a la protohistòria de la nostra vila, quant i més quan, amb la tot just estrenada democràcia postfranquista, la revista passà a ser editada amb tota normalitat en llengua catalana, essent així que encara més ha ajudat a fer pàtria. Ben segur que qui vulgui escodrinyar en el passat recent o en el devenir d'Artà, en la seva història i la seva cultura, no podrà obviar ni deixar de banda tants de continguts que la revista ens ha regalat al llarg d'aquests darrers cinquanta anys. I que sigui per molts més. Enhorabona a tots quants som per tanta constància, perseverança i tanta cosa bona.

Miquel Mestre Genovard

BELLPUIG

ÓRGANO DE LA PARROQUIA DE LA TRANSFIGURACIÓN DEL SEÑOR ARTÁ

Redacción y Administración
CENTRO SOCIAL

Martes, 5 de enero de 1960

AÑO I - N.º 1
Depósito Legal P. M. 715 - 1959

Silueta del mes

Pasaremos por alto el rigor de las presentaciones, amables lectores, pues, si bien es verdad que éste es el primer número de BELLPUIG, este nombre nos es tan familiar y goza entre nosotros de tan grata eufonía, que nos suena a periódico tradicional, secular, aún a sabiendas de su recién nacencia. Y BELLPUIG, "Órgano Parroquial de Artá", se siente a la vez tan en su casa y entre los suyos, que en este primer contacto con el lector, burlando etiquetas y presentaciones, empieza como si prosiguiera una charla entre viejos amigos y conocidos: "Decíamos ayer..."

DICIEMBRE AL HABLA...

Realmente Diciembre juega con ventaja sobre los demás meses del año. Los ha visto desfilar a todos y sobre sus tropezos y sus experiencias puede perfilar después, cómodamente, su señorial silueta y labrar su personalidad. Diciembre sin duda alguna, es el mes privilegiado del calendario. No en balde registra el más grandioso acontecimiento de la Historia Universal, el Nacimiento del Niño Jesús, en cuya conmemoración rivalizaron en noble emulación la Parroquia y la Iglesia de PP. Franciscanos al celebrar unas solemnísimas Maitines, a las que dieron brillo y esplendor la feliz actuación de sus respectivas Escolanías.

En este mes vivimos también la emoción de otro acontecimiento,—éste, nacional—el de la Lotería Navideña que con sus salpicaduras de la aproximación del segundo premio Artá se ha visto gratamente favorecido con medio millón de pesetas, minúsculamente desparramado.

Pero lo que más ha caracterizado este último de los doce peldaños del finido año 1.959, fué, sin duda, esta ola de conferencias que enfocadas a distintos aspectos se celebraron en la Hermandad de Labradores, Centro Social, Congregación Mariana y Club Recreativo y de Ajedrez.

Como notas señeras destacaron también la Ordenación Sacerdotal de dos hijos artanenses, el Rdo. P. Nicolás

Al servicio de la Iglesia

CON estas sencillas palabras encabezamos, amadísimos feligreses, esta primera publicación mensual de nuestra amada Parroquia. Hijos de nuestra Santa Madre la Iglesia nuestra vida será un acto de servicio a la noble misión que un día le señalara su divino Fundador. La voz de la Iglesia, en sus más altas Jerarquías, tendrá eco y ocupará una parte, la principal, de nuestras modestas páginas.

Al servicio de la Iglesia los fines y objetivos de nuestra publicación. Lograr en la Parroquia una unidad efectiva en la caridad y el amor, he aquí una meta concreta y precisa. Unidad de criterio y pensamiento a través de las sabias orientaciones de la Jerarquía; unidad de vida, a través de una convivencia social cada vez más cristiana donde se perfilen los distintivos más netos de un cristianismo-vida, capaz de orientar y ayudar a los hijos de los hombres convertidos en hijos de Dios; unidad en nuestra historia, al recordar todo lo nuestro, las tradiciones de nuestros antepasados, el origen de nuestra villa, la historia de nuestros monumentos, la belleza de nuestros campos y valles, la altura de nuestros montes, coronado y reunido todo en la grandiosidad de las Cuevas que inmortalizó un día nuestro poeta Costa y Llobera en "La Deixa del Geni Grech".

Al servicio de la Iglesia en la augusta persona de S. S. Juan XXIII que en sus primeros meses de Pontificado se enfrenta con tres problemas cardinales que cifran, a su altísimo juicio, el más urgente programa del mundo actual: la verdad, la paz y la unidad cristiana. Si se nos urge en la hora presente el deber de la verdad es, sin duda, porque el panorama social de nuestro tiempo acusa fallos alarmantes en esta orden social. Una reforma del mundo en la verdad exige a todo hombre la adecuación leal entre sus ideas, sus palabras y sus obras.

El amor y la práctica de la verdad engendrará en nosotros una paz auténtica y verdadera tal como la prometió un día el ángel de Belén anunciando a los pastores el nacimiento del Niño-Dios en las inmediaciones de la ciudad de David. "Gloria a Dios en las alturas y paz en la tierra a los hombres de buena voluntad".

De esta paz en la verdad surgirá esa unidad que es la meta y objetivo primordial del Pontificado del Papa felizmente reinante. Unidad de todos en Cristo por la caridad y el amor.

Que la Virgen de San Salvador bendiga estas modestas páginas, destinadas a hacer de nuestra Parroquia la gran familia de Dios.

Un agradecimiento sincero a todos nuestros colaboradores y un recuerdo muy merecido a todos aquellos que en otro tiempo fueron los que en las páginas de "Llevant" orientaron la vida de nuestra villa.

MATEO GALMÉS, PBRO.

Pons Llinás, S. J., que celebró su primera Misa en Buenos Aires el día 13 y el Rdo. P. Juan Fernández Cursach, T. O. R., que cantó su Misa solemne el día 27 en la Iglesia de PP. Franciscanos.

Y en el ramo industrial sobresalió la

bendición e inauguración de la Exposición Permanente de objetos de plástico, mimbre y palmito en la INDUSTRIAL BALEAR, que constituyó un timbre de buen gusto que enaltece esta floreciente industria local.

ELECO

BELPUIG

PREMSA
CADA

ARTÀ

5

GENER

1985

-Nº 1 V EPOCA ANY XXVI-

REVISTA QUINZENAL

XXV ANIVERSARI

EDITORIAL

"BELLPUIG" I MOLTS D'ANYS. VINT-I-CINC PER COMENÇAR.

Aquella primera llavor va passar per la infantesa de la llet pels morros, a la pubertat d'anar a més, esdevé joventut apassionada, i, avui, recala dins la maduresa.

Molts d'anys, vint-i-cinc anys.

"Bellpuig" va néixer com un servei a l'home i a l'Església. Però els temps van de canvis i l'Església canvià gràcies a les portes i finestres que va obrir el Concili Vaticà II, i va omplir de ternura el Papa Joan, aquell bon home que va fer ver el que l'Església fos la servidora del poble.

L'Església local, d'aquest poble d'Artà, idò, té clar el principi de subsidiaritat, i per tant, sap que ha arribat el moment d'oferir "Bellpuig" al Poble, i ho vol fer, malgrat hi hagi qui interpreti que hi ha connotacions polítiques en l'ofrena i el vulgui etiquetar.

Tenim per cert que no hi ha revista, a dins Mallorca, que hagi fet majors esforços per ésser independent.

Bellpuig

REVISTA QUINZENAL
Nº 500 - ANY XXXV

Artà, 25 juny 1994

(200 pts.)

Número

500

GENER 1960 - JUNY 1994

Bellpuig

REVISTA QUINZENAL

Nº 616 - ANY XLI

Artà, 14 gener 2000

(250 pts./1,50 euros)

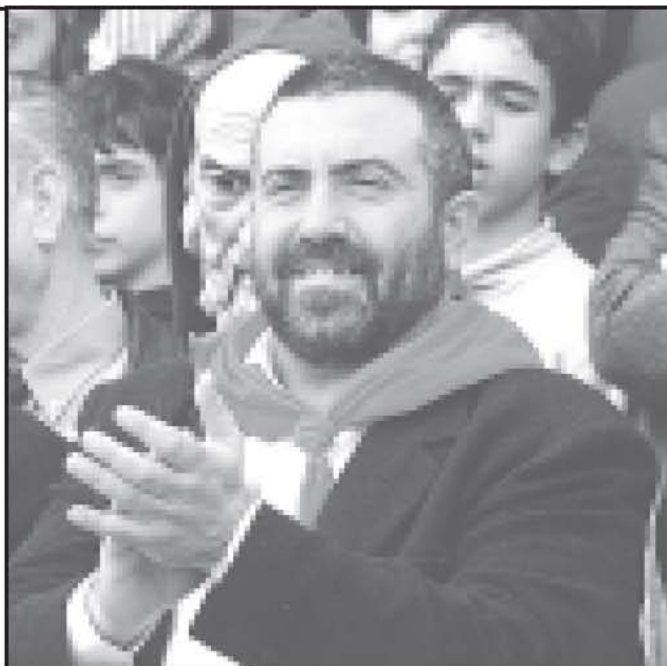
**PRENSA
CORONA**

**Programa
de la festa
(p.10)**

SANT ANTONI, LA FESTA MÉS ESPERADA !!!

Pere Pep Gil, Obrero de Sant Antoni, aplaudint el ball dels dimonis i Sant Antoni a la sortida de l'Ofici de l'any passat.

**Ell convida a tot el poble a participar i gaudir de la festa.
Visca Sant Antoni!**

Instantània presa el dia 6 de gener, després de la recepció que amb motiu de la celebració del 40 aniversari del Bellpuig es va celebrar al Centre Social.

Vegeu a la foto part dels antics i actuals redactors de la revista.

En la maduresa

Què vol dir complir 50 anys? En els humans deu ser l'avís seriós d'haver passat, amb gairebé absoluta seguretat, la meitat de la vida i que ja només queda l'esperança d'un declivi generós en salut i tranquil·litat. I en un mitjà de comunicació local com és Bellpuig? Potser dues diferències clares.

Per una part, haver superat amb esforços continuats i diversos, els imminents i possibles punt i final que al llarg de mig segle s'han presentat. En moltes ocasions he sentit parlar-ne i sempre ha succeït el mateix. Algunes persones han tret temps particular per invertir-lo en la tasca de vèncer el perill i mantenir la presència –amb periodicitat diversa– davant els seus conciutadans. Qualque vegada per manca de diners, però habitualment perquè la renovació de les persones que el feien possible semblava que no es produiria. Per aquest esforç repetit i divers ha sobreviscut fins avui, i potser també han après a sobreviure, ells mateixos, tots els qui personalitzaven l'esforç. Se'n pot treure una lliçó clara. Els que el fan i el mantenen sempre haurien de trobar qui pugui continuar-lo i això vol dir cercar persones, oferir-los la possibilitat de provar-ho per prendre-hi gust, encoratjar-los... I em consta que ho fan.

L'altra de les diferències deu ser que el declivi no és inevitable sinó que sempre hi ha oberta al davant la

continuació robusta de la vida acumulada. En el sac dels anys hi ha també l'experiència, la saviesa i el prestigi, com pot ocórrer també amb els humans. Però aquests no tenen la convicció de continuar sent imprescindibles –si n'hi ha que la tenen, prest l'abandonaran– i que la renovació pot ser continuada. No tenim, els humans, l'horitzó sempre obert i per això ens agrada més consolar-nos revivint els temps memorables amb la vana il·lusió que els tornam viure. Jo mateix puc recuperar el número 500, el 25è aniversari, el número 1... El Bellpuig, en canvi, ens pot sobreviure i segurament ens sobreviurà.

La lliçó que se'n pot treure és clara. El Bellpuig ha de mirar cap al futur perquè el té obert, perquè és el seu millor actiu. Aleshores els que el mantenen i el fan, a més de continuar-lo fent i mantenint i cercant persones que s'hi vulguin embolicar com en una aventura que sovint és ben agradable de córrer, hauran de mirar també quin és el camí que exigeix el futur.

Com que jo no el seguiré em sembla més clar quin ha de ser. Obrir a la xarxa l'edició en línia, actualització contínua, desar-hi fotografies i vídeos, incorporar a la redacció els col·laboradors ocasionals espargits per tot el món, establir canals de participació a la comunitat que en serà receptora, fixar-sel'obligació de, en certes ocasions, penjar la informació, encara que sigui només gràfica, de forma instantània... i fidelitzar els lectors enxarxats a formar part d'un lligam nou que pot fer, potser més que mai abans en tota la història, més sòlid allò intangible que uneix i cohesiona les comunitats. Un objectiu que, en el fons, és el de sempre d'un mitjà local com Bellpuig. Imaginau-vos-en un tast. Tots els artanencs –i no artanencs– que no són a Artà el setze de gener, ni el

desset, sabrien que disposaran del primer ball fins al darrer passant per tot el que no poden presenciar de la festa. Si tenen la certesa d'accedir, l'esperaran i hi accediran. I és un tast que ara només podem imaginar. I imaginau-ho del tot: en qualsevol dels indrets habitats de la terra hi podria haver, aquell mateix dia, llàgrimes de nostàlgia i alegria, sentiment de pertànyer a una comunitat viva de la qual en forma part encara que sigui sense ser allà on ocorre el que desitgen que ocorri i que volen llegir-ho, veure-ho, fer-s'ho seu perquè ho és... Mai no havia estat possible i ara ja ho és. Qualque dia s'haurà de començar, aquesta aventura, i és possible que durant un temps –potser sempre– hagin de conviure els dos formats, no necessàriament amb els mateixos continguts; però el futur obert passa –a mi em sembla que de forma ineludible– per aquí. No cregui el lector que som original, perquè estic parlant de publicacions actuals semblants a Bellpuig que ja han iniciat aquest camí, i n'estan ben satisfets, ells i els seus fidels lectors.

Llarga vida al Bellpuig que ens ha de sobreviure a tots.

Jaume Morey Sureda

50 aniversari

Dia 5 de gener de 1960 me sentia molt estrany, provava d'aixecar-me i els genolls semblaven no voler-me aguantar, me costava mantenir l'equilibri i tornava caure a terra un cop i un altre, intentava una passa i l'altre peu no volia seguir, posava els braços per davant intentant mantenir un precari equilibri, aferrar-me a alguna cosa, em feia pànic haver de desplaçar-me uns pocs metres i tot m'empenyia a posar-me de grapes per anar més segur.

El 5 de gener va ser un dia important a la meua vida, tenia just un any i aprenia a caminar. Aquell mateix dia John F. Kennedy anunciava la seva candidatura a les primàries per optar a la presidència dels Estats Units. El president egipci Nasser posava la primera pedra de la immensa presa d'Assuan per controlar les aigües del Nil. El Camerun esdevenia una nació independent. I a les 8 del matí a Sant Celoni, Quico Sabater, anarquista, el darrer guerriller antifranquista, moria assassinat sota les bales del somatè. Artà aquest dissabte despertava amb l'olor de la tinta fresca: era la primera tirada del Bellpuig, acabada de treure de la impremta de can Gananci. Però la veritat és que per a mi, aquell dia, no

hi havia res més important al món que la meua èpica lluita contra la llei de la gravetat.

Així puc afirmar, ben literalment, que el Bellpuig i jo començàvem a caminar junts i amb nosaltres una de les dècades més excitants de la història contemporània, els seixantes que llençaran cap a la modernitat el món occidental. Amb els beatles, els hippys, el maig del 68, la primavera de Praga, la minifalda i l'arribada a la Lluna, un món que floreix de mil colors i que, des del nostre petit país, hem de seguir mirant en blanc i negre des de la foscor imposada per una dictadura que no vol afluixar, ni perdonar.

... I ja fa cinquanta anys!!!, 50!!!

I és que des de llavors la Terra ha fet 18.262 voltes, i mentre el món gira impertorbable, ens hem fet grans i hem vist créixer els nostres fills i hem treballat i fet i desfet al nostre redol i entre tots, quasi sense adonar-nos, hem canviat el poble i Mallorca i el Món.

En aquests 50 anys el poble ha canviat, i això les fredes dades demogràfiques ens ho fan veure ben cruament: els artanencs no som els mateixos perquè dels 5.400 habitants que tenia la Vila l'any 1960 avui ja sols en queden

1.784, ja que en aquests 50 anys n'han mort 3.616. I per l'altre costat hi ha 3.300 artanencs nous de naixement i un milenar més que han vingut de fora.

Tot aquest temps el Bellpuig, fidelment, número rere número ens ha acompanyat i ha anat anotant cada canvi com en un degotís, n'ha fet crònica i n'ha donat fe.

I de mica en mica amb l'esforç de molts homes i dones ara tenim una obra impressionant, un vertader tresor que recull la nostra petita història que salva de l'anonimat a tots aquests artanencs que ja no hi són i que permet als que vindran no perdre les arrels, en aquests 50 anys, Bellpuig ha tret 820 números, 25.000 pàgines que contenen 12 milions de paraules, i 110 milions de lletres. Si el Bellpuig estigués escrit en una sola retxa aquesta tindria més de 250 km i arribaria d'Artà fins a Girona. Que aquesta retxa s'allargui més i més i que nosaltres la puguem veure tan llarga com la salut i el bon humor ens segueixin acompanyant.

Miquel Pastor Tous

Qüestió de coetaneïtat

Vagi per endavant el benentès que tot allò que jo pugui dir, opinar o discutir sobre la revista Bellpuig està amarat de sentiment i, per tant, és clarament tendenciós. I és que entre aquesta publicació i jo hi ha massa fets en comú com per pretendre ésser objectiu o neutral a l'hora de parlar-ne. L'atzar va voler que entre les meves primeres lectures no estrictament infantils el Bellpuig hi tingués un racó important, i que des dels vuit anys la nostra revista local esdevingués per a mi un referent fidel en tot allò que fa referència a la vida del poble i la seva gent.

L'encàrrec de redactar un article per a la revista amb motiu del seu 50è aniversari m'ha retornat a l'experiència sovint practicada aquells anys de revisar els diferents volums enquadernats que anaven conformant la col·lecció. A casa dels meus pares -els padrins ja se'n feren subscriptors des dels primers números- la pràctica de fullejar *Bellpuigs* passats, antics, en deia jo, em delitava especialment. Em sorprenia veure el meu nom i llinatges impresos en la secció d'ecos del mes en què vaig néixer, el dels meus amics i els de les meves germanes en anys posteriors. Reconèixer personatges, indrets i històries que m'eren properes i familiars, moltes d'elles plenes de complicitat per un o altre detall, m'entretenia i divertia alhora. Seguir la informació esportiva d'aquells anys del C.E. Avance o del C.E. Artà després. Repassar els resultats i les cròniques del bàsquet quan hi jugava i moltes altres informacions i ressenyes que hi apareixien era un exercici que practicava de bon grat tan bon punt recollia l'exemplar, aleshores mensual, acabat de dipositar rere la persiana de ca nostra.

Amb els anys, però, la meva atenció cap al Bellpuig anà en augment: quan en comptes d'aparèixer esporàdicament, ara en una foto ara

en qualsevol nota esportiva, el meu nom començà a aparèixer signant articles i col·laboracions en nom d'un *Taller de Comunicacions* que batejà el recordat Jeroni Fito i que compartírem amb bons companys d'institut a principis dels anys vuitanta. Va ser a partir d'aquesta experiència periodística -unes lliçons impagables, aquelles- quan el Bellpuig passà a tenir un valor afegit per a mi. Perquè el temps i l'esforç que invertíem en les feines que ens hi publicaven suposaven un enriquiment personal que, com a adolescents plens d'inquietuds que érem aleshores, poc es podien comparar a res semblant. Aprenguérem molt en poc temps i, per afegit, fora de les aules. La fruïció amb què aleshores obria les pàgines de la revista per trobar-hi imprès l'article que havia o havíem redactat la setmana anterior, i que havíem lliurat a darreríssima hora després de revisades redaccions era indescriptible. I d'aquesta a una altra per al proper número. I així, anant fent, els membres de la redacció d'aleshores ens esperonaven a continuar col·laborant i aportar material per contribuir a omplir noves edicions. Alguns d'ells encara hi són i se'n deuen recordar.

A la lectura apassionada i lúdica d'aquells anys juvenils la va seguir la lectura atenta i reflexiva de qui ja ha sortit a rotlo de bon de veres i s'exposa a rebre. Exercint de càrrec públic, primer com a regidor i després com a batle, el Bellpuig esdevenia un referent ineludible per copsar el batec del poble. I tant que ho era! Comentaris, crítiques, entrevistes, queixes, elogis..., tot plegat servia per mantenir-se tens i alhora amatent en les tasques de la gestió municipal. Quin bon confident, el Bellpuig, per veure i entreveure les preocupacions, mancances, inquietuds o sentiments que respirava el poble que en les seves pàgines es veia tan sovint reflectit!

Obrant de notari durant tots aquests anys, la nostra revista s'ha erigit per mèrits propis en punt de referència de la vida col·lectiva d'Artà. Puntual a la cita cada quinze dies, el Bellpuig encara convida a la lectura que particularment en voldrem fer cadascú. Però és innegable que aquest fet ha estat possible gràcies a la tenacitat i a la constància d'un grup de persones que, sense pretensions i des de la modèstia, han contribuït a mantenir el teixit social del poble deixant-ne imprès el seu testimoni. I aquest testimoni el tenim desat en una col·lecció que ja suma molts de toms i que, si els fullejam, aboca una torrentada de records, sensacions, dades, oblit, disgusts i alegries -complicitats, en definitiva- que ens vinculen encara més a la comunitat de la qual formam part. Bellpuig és un compendi de la història recent del nostre poble.

Però el temps no passa debades. I que aquest company de viatge celebri els cinquanta anys em recorda que pels qui li trepitjam els talons també n'han passat gairebé el mateix caramull. Per tant, que aquesta celebració sigui per a la revista, per als qui la fan possible i per a tots els qui ens la sentim una mica nostra un impuls de renovada il·lusió per continuar endavant. I que sigui per molts anys més. Enhorabona a tots!

Montserrat Santandreu Ginard

50 aniversari

En els porxos de la casa dels meus pares hi ha molt ben guardats els exemplars de la revista Bellpuig. Sistemàticament, primer el meu padrí i després el meu pare, una vegada que tota la família havia llegit la revista i l'havíem comentada, normalment compartint la taula familiar, o vora la xemeneia, la pujaven a dalt. Sempre he pensat que el meu padrí apreciava molt el Bellpuig, tal vegada era per la seva amistat amb el seu antic director, Mossèn Mateu Galmés, i per ventura perquè ell li contava la feinada que suposava dur endavant la revista.

El fet és que quan jo estudiava pedagogia i per fer un treball de curs, vaig haver de pujar als porxos de casa nostra i d'altres cases d'Artà per recopilar informació sobre el mestre Andreu Ferrer i desempolsant el Llevant, precursor del Bellpuig, em vaig adonar de la gran importància de

tenir una revista local, una revista on s'han recollit tants de bocins de la història d'Artà. Recopilats en revistes hi ha: fets culturals, esdeveniments esportius, cròniques d'opinió, excursions, necrològiques, naixements..., fets de gent d'Artà efímers que s'haurien perdut al pas del temps si no fos per «la quimera il·lusionada d'un grupet d'artanencs». Una revista amb la qual ara els nostres infants poden aprendre una part de la història d'Artà, d'aquí la importància de tenir una revista objectiva que doni una visió imparcial dels fets i que es faci ressò del desenvolupament del nostre municipi. Un tresor que ara ha sortit dels porxos per adaptar-se a les noves tecnologies. Ara ocuparà menys espai en els prestatges, però un gran espai en els cors de tots el que estimem la cultura.

Per tot això el Bellpuig i tots els artanencs i artanenques estem d'enhorabona, per molts d'anys.

Maria Bel Sanxo

Bellpuig, un bon amic

Quan volem identificar una persona molt propera i de coneixença llunyana la millor paraula per definir-lo és, sens dubte, un bon amic.

Doncs això és per molts de nosaltres la revista Bellpuig, un bon amic, perquè ens descobreix valors nous, perquè és proper, sempre hi és quan el necessites, et parla de les persones que conviuen amb tu, de les que han fet camí durant la teva infantesa, joventut i maduresa al teu costat, de les alegries i tristesses d'una societat artanenca llunyana i actual a la vegada, amb fotografies d'ahir i d'avui i amb un to sempre de crítica positiva i enriquidora.

Quina idea que tingueren ara fa cinquanta anys un bon grapat d'artanencs! Aleshores visitava casa meua el rector de la nostra vila, home molt entusiasta i amb una gran empena que feia moure tots el que s'hi acostaven, entre ells el meu pare, amb una força fora cap límit. Mon pare sempre deia: «Mossèn Mateu Galmés no té por a res i té més coratge que ningú». No vull anomenar-los per no deixar-ne cap ni un, però quan varen decidir recuperar l'esperit d'Andreu Ferrer i de la revista Llevant, varen fer possible aquesta joia de memòria col·lectiva.

Qualsevol esdeveniment ocorregut durant aquests cinquanta anys té un petit o gran resum a les seves pàgines, gràcies, com no, a la sensibilitat de tants artanencs i artanenques que han col·laborat i col·laboren en la seva redacció.

Obres són amors i això és una revista de la part forana, com diu no sé qui, ni amb quina intenció, però que ha demostrat amb els seus fets una oportuna actualitat i una eficàcia aclaparadora. És una eina de primer ordre per mantenir el poble d'Artà viu i cohesionat.

Pensau que actualment les relacions dins la nostra societat han canviat de manera total.

Només com a exemple podem tenir present les que es donen entre els adults i els infants, ja que consideram actualment que allò que cal és estimular la curiositat dels més joves per tot allò que els envolta, donar-los les eines per tal que es construeixin un pensament autònom, ajudar-los en els processos de comparar i relacionar allò que observen per tal que en treguin conclusions. Els adults som

conscients que cal afavorir el diàleg amb els infants i que per aquesta via aconseguirem no tan sols un major desenvolupament intel·lectual, sinó també una millor relació personal.

El cert és que els valors actuals són diferents dels d'ahir i que la societat va evolucionant. És habitual sentir dir que els valors s'han perdut. Aquesta afirmació és totalment falsa, els valors no es perden. Els valors són intrínsecs a les persones, són una característica pròpia de l'ésser humà. Som les persones les que valoram, i els valors ens acompanyen al llarg de tota la nostra vida malgrat que poden anar canviant i modificant-se a mesura que anam creixent. No ens podem imaginar la nostra vida sense valors.

El que sí que és veritat és que ja fa uns quants anys que es qüestionen els valors tradicionals. És a dir, aquells valors que abans no només no es qüestionaven, sinó que passaven de generació en generació. S'imposava una manera de fer i de pensar que no es podia criticar. S'inculcava una determinada manera de veure el món. «La veritable manera».

Ara els valors són vius i canviant, són diferents dels d'ahir, però això no és ni bo ni dolent, és natural. Per tant del que es tracta és d'ajudar a construir els propis valors a tots i a totes les persones que ens llegeixen. Això és palès en tota la història del Bellpuig, ja que podem trobar els valors fonamentals d'una societat moderna: l'esforç, la solidaritat, la curiositat i el civisme.

Comparau-ho amb com eren a la societat tradicional.

Recordau algunes respostes que rebíem els joves quan tradicionalment fèiem alguna pregunta a un adult:

- A on anau?
- A besar es cul an en Pitxon.

- D'on veniu?
- De Son Caganiu!

- On ha anat?
- A Liorna, que qui hi va no en torna!

- Què hi ha per dinar?
- Grescos frescos!
- Què són grescos?
- Cagarritos frescos!

- T'importa?
- Sí.
- Idò besa es cul a sa porta.
- Quina hora és?
- S'hora que es frare va caure.
- Quina hora va caure, es frare?
- S'hora que ara és.
- Què hem de fer?
- Vendre ses cases i anar a lloguer.
- Per què?
- Perquè es qui en té no en cerca!
- A on?
- En es cul d'en Napoleon.
- Tenc gana!
- Mossega't sa cama!
- Tenc por!
- De ses cucales de Manacor? (1)

I moltes més que conformaven un món proper i llunyà a la vegada.

Molts d'anys i que la relació d'amistat entre Bellpuig i els artanencs duri per sempre.

Jaume Cabrer i Fito

(1) De «Estudis de llengua i literatura en honor de Joan Veny. Volum I. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Caterina Valriu Llinàs.

Revista Bellpuig, crònica d'un poble

La revista Bellpuig va néixer fa cinquanta anys; ha arribat a la maduresa. Per aquest motiu, s'ha de felicitar als responsables de la seva edició per haver regalat el seu temps i el seu treball i haver tengut la paciència i la constància que ha fet possible la celebració d'aquest aniversari.

Bellpuig ha reflectit durant aquests anys i segueix reflectint el batec del poble d'Artà i de la Colònia de Sant Pere, és un tractat de la història d'aquests pobles. Llegint el Bellpuig hom se n'adona de tots els esdeveniments importants i no tan importants succeïts al poble durant els darrers quinze dies; ens parla de

societat, d'educació, de festes, de fets considerats rellevants, de política municipal, d'esports..., acompanyats de les fotografies corresponents.

Bellpuig també és un bon mostrador per a totes aquelles persones i col·lectius que en un moment donat senten desitjos d'expressar públicament el seu pensament sobre un tema determinat, ja sigui en forma d'assaig, d'article d'opinió o de carta al director.

Vull encoratjar els responsables de la revista perquè no defalleixin i amb el seu esforç altruista Bellpuig pugui durar molts més anys.

Jeroni Cantó Servera

50 anys de sa revista Bellpuig

Sa nostra estimada revista Bellpuig ja té 50 anys, pareix que era ahir que de la mà de l'Església començava el seu caminar, des de llavors, puntual, cada dues setmanes arriba a les llars del nostre Poble. Per molts de nosaltres esperada, especialment pels artanencs que no viuen al nostre Poble; és el lligam que els informa i els permet seguir el dia a dia.

Des dels seus inicis sempre ha informat puntualment del temps, de ses festes, de sa fira, de sa política municipal i de tots els esdeveniments importants i també de ses coses concretes que interessen a sa gent. Tots hem vist es melons més grans i els fruits de la nostra pagesia que surten de lo normal. Fa molts d'anys el meu pare, al cel sia, va engreixar una truja que va fer més de 400 quilos, va sortir a la revista

Bellpuig, i jo, avui, puc reviure la seva alegria quan el veig somriure, devora mestre Mateu Sureda de Ca'n Balaguer, mirant aquell animal.

Aquest treball de cronista social, esdevé reforçat per sa credibilitat aconseguida a lo llarg dels anys. Deixant de banda els escrits dels Partits Polítics o per altres interessats, que cadascú defensa les seves idees; avui pel nostre Poble, una notícia és vertadera si surt al Bellpuig. Aquesta credibilitat mantinguda a lo llarg dels anys és, sens dubte, l'actiu més important, que, per altra part, molt pocs diaris o revistes de tot l'estat tenen.

Tot aquest treball i regularitat és gràcies a que veïns nostres dediquen hores i més hores del seu temps lliure per fer-ho possible. A tots ells, i per

extensió a tots nosaltres els artanencs, enhorabona, moltes gràcies, i per molts d'anys!

Andreu Servera Sureda

50 aniversari

Un horabaixa calorós del mes d'agost mentre contemplàvem les carreres de bicicletes que solien celebrar-se en la segona festa de Sant Salvador, davant Can Casino, els ja difunts Jordi Vicens i Joan Alzina em convidaven a col·laborar en un senzill full fotocopiats per les dues cares, que volia ser una primera passa de la revista que el poble aleshores no tenia i que molt bé mereixia. No es va dur a terme perquè poc temps després, auspicat per la parròquia sortia el benvolgut «Bellpuig.» Des d'això ja ha plogut ferm.

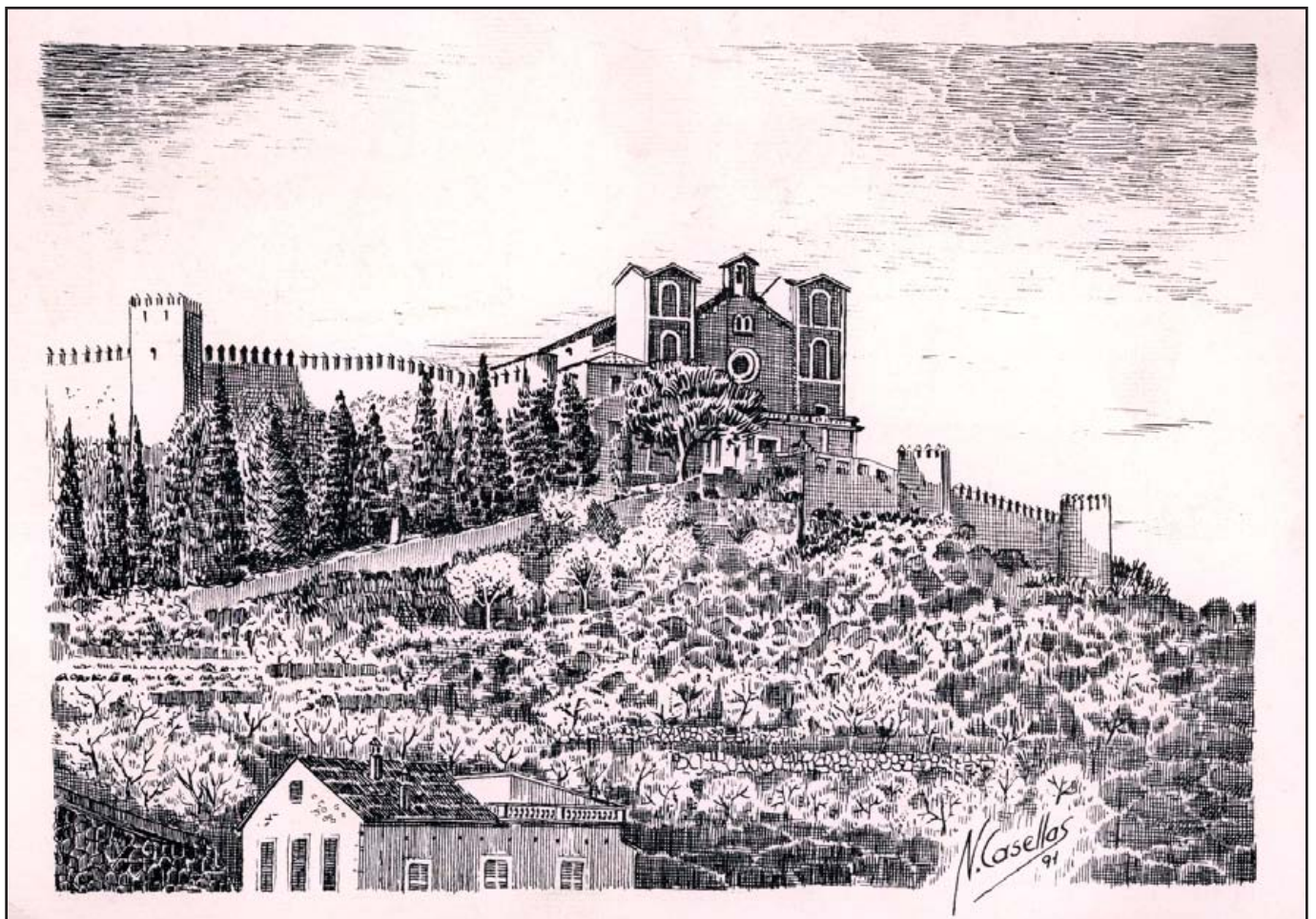
Alegra contemplar com al llarg d'aquests 50 anys qualche cosa de l'estimada vila nativa es mantengui encara en vida. Les cases tancades i els carrers mig deserts l'han perduda.

Enyoram aquells temps llunyans, d'entrades obertes de pinta en ample, de gent pels carrers, aquelles petites concentracions dels dissabtes i diumenges per la carretera, les converses amb els amics avui gairebé desapareguts. El «Bellpuig» és un dels pocs vincles que encara ens mantenen en contacte amb el poble, si bé, cal dir-ho, enyorem aquell «Bellpuig» més fet a mida pels que residim fora, amb els col·laboradors llavors practicants i avui vertaders personatges en el món de les lletres i que sembla el tenen oblidat. Cal felicitar el grupet que s'esforcen perquè surti d'hora i esperam que tal com s'estila per altres indrets dels voltants disposin de temps i mitjans suficients per poder, tira-tira, a mesura de les seves possibilitats,

anar entrant en la digitalització (vaja parauleta, perdonau) amb els avantatges i inconvenients que sempre suposen les actualitzacions però que ja s'estan imposant. Enhorabona a tots els que han fet possible que la nostra revista s'hagi mantingut tants anys.

Nicolau Cassellas «Lau»

Records de 50 anys amb projecte de futur

Record perfectament el dia dels Reis de 1960, quan jo tenia 10 anys. A ca nostra i ca els meus padrins varen parlar que havia sortit una revista al poble. A vegades alguns records de la infantesa i joventut ens poden acompanyar durant tota la vida. Record que aquell dia es va parlar de si tendria durada o no, a un poble tan petit com Artà. També record que vaig pensar: «que n'han de saber de molt els qui escriguin». En aquelles savors, mai m'hauria imaginat que jo m'atreiria a escriure alguna cosa pel Bellpuig.

Durant aquests cinquanta anys, el Bellpuig ha estat el referent del poble. És on les forces vives han manifestat les seves opinions; és on s'ha fet literatura i política; s'ha parlat d'esports, d'història, art i de tot tipus de cultura. També ha estat on la gent s'ha pogut expressar, amb la sana intenció de millorar la convivència i de contribuir al benestar social.

M'explicaren que un veïnat li va dir un dia a Josep Maria Llompart (Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, 1982): «M'ha arribat un programa d'una conferència, i el qui la fa té el mateix nom que tu». «És que som jo»,

li va respondre. El veïnat desconeixia la seva rellevància cultural. I és que arribar a ser conegut dels de casa seva és d'allò més difícil. Altres escriptors coneguts han comentat que a la seva finca no els coneixen com a tals. Recordant aquests fets en el moment de revisar aquests cinquanta anys, tenc la sensació que publicar alguna coseta a Bellpuig per mi sempre m'ha fet molt de respecte. Tenc la sensació de que m'ha costat molt més que publicar en altres llocs. I és que en Bellpuig escrius davant «els teus»: la teva família, els amics de tota la vida, els qui et coneixen de cap a peus, en totes les limitacions, ja que et coneixen des que vas néixer. Estic molt satisfet d'haver pogut contribuir amb alguna col·laboració a la revista Bellpuig. I la revista Bellpuig sempre serà al primer lloc on em vaig atrevir a publicar alguna cosa.

Amb el temps, la trajectòria professional m'ha portat a viure a Barcelona. Però sempre m'he sentit artanenc de soca-rel. Les classes les he fetes sempre en català, amb l'accent artanenc. La gent ja ho sap i valora positivament la riquesa de la varietat lingüística de la nostra llengua.

En el despatx on estic, hi ha un cartell que posa «depARTament MIDE». El que realment importa són les quatre lletres centrals de la primera paraula, que com es pot veure coincideix amb el nom del poble. MIDE (Mètodes d'Investigació i Diagnòstic en Educació) és secundari. Dic tot això per explicar que rebre el Bellpuig des de la distància és un motiu de satisfacció i de poder estar al dia. Desig a Bellpuig una llarga vida. Per fer-ho possible és necessari que les noves generacions s'hi impliquin activament. Per una banda escrivint i publicant. La qual cosa és fer créixer la cultura en el poble. Però sobretot hi ha d'haver un grup de persones entusiastes que vulguin dedicar-hi moltes d'hores. Voldria recordar els noms dels qui l'han fet possible, però seria massa llarg i segur que me'n deixaria. Per això, com va dir Maragall, «en un són tots si amb ver amor se'ls honra». Gràcies i enhorabona a totes les persones que han fet possible 50 anys de Bellpuig. I que visqui per molts d'anys.

Rafel Bisqueria

De tota la vida

La majoria dels artanencs han conegut tota la vida la revista «Bellpuig». No poden concebre Artà sense aquesta publicació, que ja forma part del seu paisatge, de la vida comunitària i de la dels diferents domicilis que uneix amb els seus continguts.

I és que cinquanta anys són mig segle, més de mitja vida per a la majoria dels mortals i una proesa per a una aventura associativa o per a un mitjà de comunicació d'àmbit local, petit i modest.

Que «Bellpuig» hagi superat els entrebancs per superar cinc dècades i seguir enganxant l'interès dels artanencs és una notícia que ens fa enveja als altres editors de premsa de proximitat de l'illa. Des de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca hem vist, en trenta anys, el naixement il·lusionat de més de cinquanta capçaleres que no han pogut suportar el dur dia a dia del periodisme local i han acabat sucumbint. Per sort, una quarantena llarga sí que està aconseguint sobreviure i complir amb seriositat el seu compromís amb els lectors.

Dos elements són necessaris per a l'èxit d'una publicació local. El primer és el de comptar amb un grup de persones amb empena, disposades a dur endavant el projecte per molt que costi, malgrat haver de remar a contra corrent i de sacrificar temps i esforç. L'altre és el d'aconseguir suport popular: anunciants que confiïn en aquesta modalitat de fer publicitat i lectors que donin sentit a la publicació.

A favor hi ha l'interès que desperten sempre les notícies de proximitat. En el món comunicatiu actual és més fàcil seguir els detalls de l'actualitat informativa que es produeix lluny de les nostres contrades que no a vora nostre.

Hem seguit, en directe, els grans atemptats que han commogut el món, les darreres eleccions nord-americanes o els esdeveniments esportius, però segueix essent el «Bellpuig» qui ens dóna compte de les informacions locals i ningú més, més que el «Bellpuig», no ho farà.

El paper de les publicacions de proximitat és bàsic per articular una comunitat com la d'Artà. I la feina que duen a terme els seus impulsors, incansables durant 50 anys, és necessària i insubstituïble.

Rebeu, tots els que heu fet possible aquesta proesa, en nom de la Junta Directiva de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca i dels vostres companys de les publicacions associades arreu de l'illa, la nostra més sincera enhorabona i el nostre desig de llarga vida per al «Bellpuig».

Gabriel Mercè
President de l'Associació de
Premsa Forana de Mallorca

Bellpuig

LA FUNDACIÓ REVISTA BELLPUIG D'ARTÀ

Es complau a convidar-vos a l'acte que se celebrarà amb motiu de complir-se el 50è aniversari de la Revista Bellpuig d'Artà.

L'acte serà al Teatre d'Artà el dia 6 de gener de 2010 a les 19 hores. La presentació anirà a càrrec de l'escriptor i poeta Miquel Mestre Genovard.

Obrirà la celebració l'Orfeó Artanenc. Seguidament hi haurà uns breus parlaments i es projectarà un audiovisual.

Acabarà l'acte amb un concert de l'Orquestra de Cambra *Andrés Segovia* de Madrid.

Solistes: Josep Francesc Palou, flauta.

Laura Vital, cantaora.

Director: Francisco de Gálvez

A la sortida hi haurà un refresc per a tothom a la cafeteria del Teatre.

Podeu recollir les vostres localitats una hora abans el mateix dia de l'acte.

Entrades a disposició del públic fins a completar la capacitat de la Sala.

(Acte gratuït).

Artà, gener de 2010

Cloenda

Així tancam aquesta edició extra del 50 aniversari de la revista Bellpuig (actualment editat per la **Fundació Revista Bellpuig**).

En primer lloc volem agrair a tots els que d'una forma totalment altruista i desinteressada han volgut contribuir amb les seves opinions per confeccionar aquest número de celebració de les noces d'or del Bellpuig (1960-2010).

Cinquanta anys és molt de temps. Molta gent ha passat per les planes d'aquesta revista i han fet que mai se n'hagi interromput la publicació al llarg de la seva existència. Uns col·laborant amb escrits, cedint fotografies, ajudant a l'administració i altres col·laborant des de fora del poble amb escrits valuosos d'enyorança i temes actuals.

Bellpuig mai no estarà cabal amb tots ells. La gran família de la revista s'ha estès majoritàriament entre els subscriptors artanencs, coloniers, i gent de tot Mallorca, Catalunya i altres províncies de l'Estat, fins i tot n'hi ha actualment que el reben a Europa i Amèrica, encara que pocs.

També han estat de gran ajuda els anunciants que, amb la seva constant publicitat, han aconseguit que l'economia de la revista Bellpuig s'hagi mantingut sense grans penúries.

Esperam que l'edició d'aquest número extra de Bellpuig hagi agradat a tots els subscriptors, lectors, anunciants i simpatitzants de la revista.

Per molts d'anys.